మన ప్రేమ కథలు

చాలామందికిమల్లే, మా ఆవిద శోభకు కూడా ప్రేమ కథలంటే చాలా యిష్టం. అందులోనూ, నాలాటి సామాన్యుడికి జీవితంలో వూహించుకోవటానికి కూడా వీల్లేని మహోన్నత ప్రేమలూ, త్యాగాలూ, కన్నీళ్ళూ నిండిన ప్రముఖ రచయిత్రి సుగుమంచి రచనాదేవి కథలూ, నవలలూ అంటే శోభ మరీ పడి చస్తుంది. యీ యిష్టాలూ పడిచావడాలూ తనవరకే పరిమితమయితే బాగుండి పోయేది.

అమావాస్యకో, పున్నానికో నేనొక కథ రాస్తానా! రాసి యేదైనా పత్రికకు పంపేముందు కథ ప్రతిని చదవమంటానా! తొలి పాఠకురాలు కాబట్టి చదువుతుంది. సగటు పాఠకుల్ని చదివిస్తుందో లేదో, చదివి యెట్లావుందో చెప్పమంటే చదువుతుంది. అంతవరకు బాగానేవుంది. అక్కడే, యెంత అర్ధాంగి అయితే మాత్రం సమయమూ, సందర్భమూ దొరికాయి కదా అని నా యిష్టాల మీద, నేను పడిచచ్చే అభిప్రాయాలమీదా దాడి చేయడమేనా ?

"కథలను మరీ యింత సీరియస్‌గా రాయకపోతేనేం? మీ కథల్తో లోకం మారుతుందా – మీ వెర్రిగానీ? బాగుందనుకోండి. కానీ లోకంమీద యింత యిది. ధరించాలంటే యెలా? రచనాదేవిలాగా రాస్తేనే మీ అభ్యుదయం మంటగలిసి పోతుందా? యేంరాసినా పుణ్యమూ పురుషార్థమూ వుండాలి", యిదీ శోభ దాడి సారాంశం.

నాకేం తోచక అడుగుతాను "పోనీ నా కథ చదివిస్తుందా" అని.

"చదివించకేం చస్తుందా? ఏమి రాసినా ఎలా రాసినా ఏదో కాలక్షేపాని కయినా మాబోటి వాళ్ళు చదవక తప్పదుకదా! ఆ రాసేదేదో రచనాదేవిలాగా..." అంటుంది.

యీ ప్రముఖ రచయిత్రి సుగుమంచి రచనాదేవి, పంచమాంగ దళ సభ్యురాలైన మా ఆవిడ శోభద్వారా పరోక్షంగా హింసించడం మానేసి, వొక రోజు ప్రత్యక్షంగానే నా అంతు చూసింది.

ఆ సాయంత్రం నే నింటికి వెళుతూంటే రచన కారు మా గల్లీలో మా యింటి పక్కగా పార్కు చేసివుంది. నగరంలో జరిగిన మూడు నాలుగు రచ యితల సమావేశాలకు వచ్చిన కారు. రచన కారే సందేహంలేదు. అయినా యీ వితల్‌వాడి గొందుల్లో ఆమె పరిచితులు యెవరుంటారబ్బా అనుకుంటూ యింట్లో అడుగుపెట్టాను.

మా యింట్లో రచన!

శోభా, రచనా ఆత్మీయంగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. మా పాప కిరణ్మయి, రచన వొళ్ళో కూచుని ఆవిడ మెళ్ళోని ముత్యాలహారంతో ఆడుకుంటోంది. మా అబ్బాయి శ్రీచరణ్, గడగడా మాట్లాడుతున్న రచన నోటివైపు చూస్తూ అమ్మను అంటి పెట్టుకొని వున్నాడు. వాళ్ళు నా రాకను గమనించలేదు. చిన్నగా దగ్గాను. మా ఆవిడ మర్యాదకు లేచింది. వొళ్లోనుంచి మూడు నాలుగు పుస్త కాలు కిందపడ్డాయి. నేనే వాటిని తీసిచూశాను. అవి రచన రాసిన నవలలు. ప్రేమపూర్వకంగా మా ఆవిడకు రచన యిచ్చిన అభినందన ప్రతులు.

పరిహాసంగా కల్పించుకొన్నాను:

"యిన్నేళ్ళుగా తెలిసినవాణ్ణి. మీ అంత పెద్ద పేరు లేకపోయినా, కాస్తా కథలూ గట్రా రాసేవాణ్ణి. నా కివ్వకుండా స్వజాతి అభిమానం చూపించారే?"

మా ఆవిడ కలుగచేసుకొని వొక చెణుకు చెణికింది:

"మీకిస్తే లాభమేముంది? యేదో మొరటు సామెత చెప్పినట్లు – మొప్పె చేతికి మొగిలిరేకిచ్చినట్లని... వీటికి మీకు చుక్కెదురుగా?"

నాకు నవ్వు వచ్చింది.

"యెవరన్నారు ?" అన్నాను - రచన వైపు చూస్తూ.
రచన యిబ్బందిగా నవ్వింది.
"నేను వస్తాను శోభా!" రచన వెళ్ళడానికి లేచింది.
"అంత తొందరేం? నా రాక యేమయినా యిబ్బంది కలిగించిందా ?" అన్నాను.
రాత్రి భోజనం చేసి వెళ్ళమని శోభ రచనను బలవంతం చేసింది.
"మా డైరెక్టరూ, నేనూ మినిస్టరు గారిని చూడాలి, మరో గంటలో. యీ మారెప్పుడయినా తీరికగా వస్తాను, రేపు ఆదివారం మా యింటికి రండి, కారు పంపుతాను."
'మీ కారు అక్కరలేదు. వచ్చిట్లయితే యే రిక్షాలోనో, బస్సులోనో వస్తాం' అని జవాబివ్వాలనుకున్నాను, జవాబివ్వలేదు.
రచన వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి మా వొంటిగది బయటి డాబా బయలులో పడుకున్నా. చిక్కటి చీకటి. ఆకాశంలో అక్కడక్కడా కన్పించే చుక్కలు. గదిలో పిల్లలను నిద్ర బుచ్చి, రచన నవలాలోకంలో శోభ. గది బయట ఆచీకట్లో నా ఆలోచనల్లో నేను.

రచన మా యింటికి రావటమే విచిత్రంగా వుంది. రచయితల సమావేశాల్లో తారసపడేది. యేదో మాటల సందర్భంలో శోభ తన నవలలంటే పడి చస్తుందని చెప్పినట్లు గుర్తు. మేముండే వీధి పేరు కూడా చెప్పినట్లు లీలగా జ్ఞాపకం. అయినా రచన మా యింటికి యెందుకు వచ్చినట్లు ? కారణాలు అంతు బట్టలేదు.
ఏ అర్ధరాత్రికో, శోభవచ్చి పక్కనే పడుకుంటూ, తన్మయత్వంతో అంది:
"త్యాగమయి యెంతబాగా రాసిందండీ! అందుకే ఆ పత్రికవాళ్లు అయిదు వేలు ఫస్టు ప్రయిజు యిచ్చారు. చదువుతూంటే గుండెలు అవిసిపోయాయి."
"అలాగా ?"

"ఆ మధురిమ త్యాగం తలచుకుంటే...అబ్బ! అంత త్యాగం... ప్రేమించిన వాడు మోసంచేస్తే జీవితాంతం వొంటరిగా బతికింది. మధురిమను ప్రేమించి కూడా శరత్ ఆమెను అన్యాయం చేశాడు. లక్షణంగా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు- మరొకర్ని. మీ మగాళ్ళంతా యింతే. ఆడవాళ్ళ హృదయాలతో ఆడుకోవటమే పని."

"వేరే పనిలేక"
"ఆ మధురిమ జీవితం తలచుకుంటే..."
"నవల్లోనా ?"

"నవల్లోనే. మామూలు జీవితంలో మాత్రం వుండరంటారా?"

"వుండరు - స్థిమితంగా తిని కూర్చోడానికి, యేడ్వటానికీ, త్యాగాలు చెయ్యటానికీ తీరికా, డబ్బూ వుంటే తప్ప."

"మీదంతా విచిత్రం. ప్రతిదానికి డబ్బు ముడిపెడతారు - లోకంలో డబ్బు మించిన ప్రేమలే వుండనట్లు."

నేనేమీ సమాధానమివ్వలేదు. యేదో జ్ఞాపకానికి వచ్చినట్లు శోభ అంది :

"ఆ శరత్ పాత్ర తల్చుకొనేకొద్దీ మీరే జ్ఞాపకానికి వస్తున్నారు. నిజమేనా? మిమ్మల్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని రాసినట్లుంది."

"నేనా నవల చదవలేదు."

"అబద్ధం. చదివి వుంటారు. అది పోనీండి. మనుషులు పోలిన మనుషులుండవచ్చు. మీరూ యిలాంటి నవల ఒక్కటి రాయకూడదా? మీరెంతో బాగా రాస్తారని తెగమెచ్చుకుంది, ఆవిడ. 'ఆయన రాజకీయాలు విడిచి వోపిక తెచ్చుకొని రాస్తే చాలామంది కంటే బాగా రాస్తా'రని చెప్పింది. యీ కాలం పత్రికలకు తగినట్లు రాస్తే పోయేదేముంది? డబ్బులూ, పేరూ వస్తాయి...సింపుల్‌గా వున్నా ఆమె మెళ్ళో ముత్యాలపేట గొలుసు ఎంతబాగుందో!"

రచనల ద్వారా కూడా సంపాదించలేని నా అసమర్థతను శోభ జ్ఞాపకం చేసింది. విసుగ్గా అన్నాను :

"యింకా నయం. ఆమె కారు బాగుందనలేదు."

"అంత దురాశ యేమీ లేదులెండి. ఏదో వేణ్ణీళ్ళు తోడుగా, మంచి మంచి నవలలద్వారా నయినా..."

"ఆమె, ఆమెలాంటివాళ్ళు ఆ మంచి మంచి నవలలేవో రెండుచేతులా రాస్తున్నారు కదా? నేనెందుకు రాయటం, అందునా యీ వయసులో..." పరిహాసంగా అన్నాను.

"ఏమి పెద్ద వయసు? ముప్పయి అయిదేగా! ఆవిడా మీ యీడుదేగా? మరిచాను. ఆవిడ మనవాళ్ళేనటగా? మీతోపాటు చదువుకుందటగా?"

"కావచ్చు."

శోభ నన్ను దెప్పింది :

"ఎంత అభిమానం లేని మనుషులండీ! ఇంత పెద్ద హైదరాబాదులో మన వాళ్ళను కూడా పట్టించుకోరు. పెద్ద రచయిత్రి. పెద్ద వుద్యోగంలో వుంది. గర్వం లేదు. తన నవల్లోని పేర్లే మన పిల్లలకు పెట్టానని చెబితే యెంత సంతోషించిందని. 'ఆయనేమీ అభ్యంతరం చెప్పలేదా' అని అడిగింది. 'దేనికి చెప్పరన్నా'ను అనుకోండి."

"అయితే నన్నో అవ్యక్తునిగా మీ రచయిత్రి ముందు చిత్రించావన్న మాట!" నవ్వుతూ అన్నాను.

దీనికి శోభ సమాధానమివ్వలేదు. ఆమె దారి ఆమెదే.

"ఇంతసేపూ అసలు విషయం అడగలేదు. మీరేమీ అనుకోనంటే ఒకటడుగుతాను. నిజం చెప్పాలి", శోభ కాస్త సీరియస్‌గా అడిగింది.

"అడుగు. నీదగ్గర నేనేం దాచుకున్నాను కాబట్టి."

"ఎంతయినా మగవాళ్ళు... ఒకప్పుడు ఆమెను మీకివ్వాలనుకున్నారటగా?"

"నిన్ను కూడా నాకివ్వకముందు చాలా మందికి యివ్వాలనుకున్నారు కదా మీ వాళ్ళు?"

"ప్రతి ఆడపిల్లకు ఆ తిప్పలేవో తప్పవు."

"ఈ దేశంలో తిప్పలకు ఆడ మగా తేడా లేదు. యెక్కువా తక్కువా అంతే."

"ప్రతిదానికీ వేదాంతం మాట్లాడతారు - అదిసరే. రచనను మీరెందుకు చేసుకోలేకపొయ్యారు?"

"ఆవిడనే అడక్కూడదా?"

"అదేం మర్యాద?"

"పోనీ. నువ్వెందుకు ఆ యింజనీరు నెవర్నో చేసుకోలేక పొయ్యావు?"

"దానికీ దీనికీ సాపత్యమేముంది?"

"ప్రతి దానికీ వుంటుంది."

"మా నాన్న అంత కట్నం యివ్వలేక పోయాడు."

"అదీ ఒక రకంగా యింతే."

"పోలి అడిగారా?" శోభ నవ్వడం మొదలుపెట్టింది.

నవ్వు ఆపి మళ్ళీ అదే ప్రశ్న వేసింది :

"మీకేం మగ మహారాజులు. చెప్పండి, రచన సంబంధం ఎందుకు తప్పిపోయింది?"

చుక్కల వైపుచూస్తూ అన్నాను :

"మాకు ఆస్తిలేదు. నాకా రోజుల్లో వుద్యోగం లేదు."

"ఈ విషయం ముందే వాళ్ళకు తెలియదా?"

"తెలుసు. కానీ ఆ రోజుల్లో గ్రూప్ ఒన్ సర్వీసెస్ పరీక్ష పాసయ్యాను. ఆ వుద్యోగమేదో రావచ్చునని ముందుకు వచ్చారు. అది రాలేదు. మానుకున్నారు."

"ఎందుకు?"

"పైకిలాగే నాధుడు లేక", కసిగా అన్నాను.

"అలాగా...రచనను మీరు ప్రేమించారా...నిజం చెప్పండి."

"ప్రేమించానో లేదో చెప్పలేనుగానీ, చేసుకుంటే బాగుంటుందని ఆ రోజుల్లో అనుకున్నా."

"ఆవిడ మిమ్మల్ని ప్రేమించిందా ?"

"నాకా సంగతి తెలియదు. తర్వాత తర్వాత తెలుసుకున్నంతవరకు ఆవిడ యెవర్నీ ప్రేమించలేదని మాత్రం తెలుసుకున్నాను – తననూ, డబ్బునూ తప్ప."

"అట్లా కనిపించదే !"

"ఆమె అట్లా కనిపించకపోవటం నా తప్పు కాదు. మనిషికి రకరకాల రూపాలుంటాయి."

"ఏసింది. ఈ విషయాలు నాకెందుకు యెప్పుడూ చెప్పలేదు; దాచారంటే ఏదో వుంది."

శోభ కంఠంలో యే మార్పూ కనిపించలేదు. కళ్ళనుబట్టి గమనిద్దామా అంటే చీకటి. నా గుండె గూడు కదిలింది. అసహనంగా అన్నాను:

"నేను కారణంకాని నా ఆర్థిక దుస్థితుల మూలంగా ఎవర్నో పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయానని చెప్పలేదంటావా ? నేను పనికి రానని యే లక్షాధికారినో, డబ్బు తప్ప నా కంటే అన్ని విధాల అధముణ్ని, రచన పెళ్ళి చేసుకుంది అని యేడవలేదంటావా? అందరి జీవితాల్లోనూ ఎదురయ్యే సవాలక్ష సంఘటనల్లో యిదీ వొకటి. ఇంతకంటే ఘోరమైనవి వున్నాయి. నా చదువే ఆవిడ చదివింది. ఆవిడ ఒక శాఖలో డెప్యూటీ డైరెక్టరు. నేను పదిహేనేళ్ళనుంచి వొట్టి యు. డి. సి. ని. నువ్వూ ఆవిడలాంటి ఆడదానివే. నీకు దొరికిన భర్త మామూలు మనిషి. కానీ ఆవిడకు దొరికిన భర్త నాలాటి వుద్యోగుల్నీ, రచయితల్నీ వందమందిని కొనగలిగే సినిమా ప్రొడ్యూసరు. డబ్బు వున్నవాళ్ళు అవకాశాల్ని వాళ్ళు రాబట్టుకోగలరు. అంతే."

"నాకిప్పుడు తెలిసింది, రచన అట్లాంటి ప్రేమ కథలెందుకు రాసేదీ – మీరెందుకు రాయందీ. ఏమోలెండి, యీ గొడవలెవరికి కావాలి ? ఈ మాత్రం తిండి దొరికే బతుకులూ, ప్రేమలయినా దక్కితేచాలు – మనలాంటి వాళ్ళకు."

శోభ నన్ను బల్లిలా అంటుకుంటూ అంది – సానుభూతితోనో, సంతృప్తితోనో, విశ్వాసంతోనో, తన ఆధారం జారిపోతుందేమో అనే ఆందోళనతోనో.

ఆ చిక్కటి చీకట్లో చుక్కల మసక మసక వెలుతుర్లు. ●

○ సెప్టెంబరు 1977, జ్యోతి మాసపత్రిక